

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΓΝΩΣΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (Ιωάννης 8:32)

Ενα από τα κυριότερα σημεία τριβής μεταξύ της Μεταφυσικής και της Επιστήμης είναι η προέλευση της Γνώσης που προσβέυει ότι κατέχει η Μεταφυσική. Για αυτή και κατά συνέπεια και για τις διάφορες θρησκείες, η πηγή της Γνώσης αυτής είναι η Θεία Έμπνευση, η Φώτιση καθώς και η από τον ίδιο τον Δημιουργό-Θεό ή πνευματικά ανώτερων όντων εκπαίδευση, ενός ή περισσότερων πνευματικών ηγετών.

Απόψε θα ασχοληθούμε με την δυνατότητα ύπαρξης αυτής της πηγής γνώσης. Θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε αν υπάρχει εξ αποκαλύψεως Αλήθεια. Πριν όμως ερευνήσουμε το θέμα αυτό θα ασχοληθούμε με ένα βασικό και σημαντικό σημείο. Τον ορισμό της Αλήθειας.

Πριν προχωρήσουμε στην διατύπωση του ορισμού πρέπει να δηλώσουμε από την αρχή ότι η έννοια 'Αλήθεια' όπως και πολλές άλλες έννοιες (Δικαιοσύνη, Ελευθερία, Ισότητα, Δημοκρατία, Δίκαιο κ. λ. π.) αποτελούν ομάδα εννοιών στην οποία με μεγάλη δυσκολία μπορούμε να διατυπώσουμε έναν ορισμό, ο οποίος να γίνει πλήρως αποδεκτός και να περιλαμβάνει την ολότητα της έννοιας στην οποία αναφέρεται.

Την δυσκολία στον ορισμό της έννοιας 'Αλήθεια' θέλει να δηλώσει και ο Ευαγγελιστής Ιωάννης όταν σε σχετική περικοπή του Ευαγγελίου του και συγκεκριμένα σε αυτή που περιγράφει την στιχομυθία του Ιησού με τον Ρωμαίο Ηγεμόνα Πιλάτο, σε σχετική ερώτηση του Πιλάτου ο Ιησούς παρέμεινε σιωπηλός. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι ιδιαίτερα δύσκολη ώστε να έχει και μονοσήμαντη και καθολικά αποδεκτή απάντηση.

Μια πρώτη προσέγγιση του ορισμού της, μέσω της ετυμολογικής μεθόδου, είναι αυτή που μας λέγει ότι αποτελείται από το στερητικό 'α' και το θέμα 'ληθη'. Στο θέμα αυτό δίδεται η ερμηνεία του 'λησμονώ'. Πρώτος διατύπωσε την άποψη αυτή ο Πλάτων. Έχοντας σαν βάση αυτόν τον ορισμό, ονομάζουμε 'Αλήθεια' την λησμοσύνη του Ουρανίου Κόσμου, του Κόσμου από τον οποίο προήλθε, και ο άνθρωπος. Αυτός ο Κόσμος είναι ο Κόσμος των Ιδεών και των Αρχετύπων, ο οποίος έχει καθεί για τον Άνθρωπο στην παρούσα συνειδησιακή κατάστασή του. Ο Κόσμος αυτός περιλαμβάνει την αυθεντική Γνώση, δηλαδή την Αλήθεια.

Κατά άλλους μελετητές η λέξη ετυμολογείται από το στερητικό 'α' και τις λέξεις 'λάθος' ή 'λανθάνω' δίδοντας της την ερμηνεία του μη - λανθασμένου, του μη - ψευδούς, άρα του πραγματικού. Κατά την ερμηνεία αυτή η έννοια της 'Αλήθειας' ορίζεται ως η γνώση της Πραγματικότητας.

Με τον ορισμό αυτόν της Αληθείας ως 'γνώση της Πραγματικότητας', θα συμφωνήσει και ο Μαρξιστής Maurice Cornforth στο έργο του 'Γνωσιολογία'.

Εκεί θα ορίσει την 'Αλήθεια' ως την αντιστοιχία ανάμεσα στην Ιδέα και την αντικειμενική πραγματικότητα.

Πολλοί όμως θα αντιδράσουν στον ορισμό αυτόν. Άλλο πράγμα θα πουν είναι η Αλήθεια και όλο η Πραγματικότητα. Πραγματικότητα είναι ο αντικειμενικός κόσμος. Αυτός υπάρχει αντικειμενικά είτε το θέλουμε είτε όχι. Είτε το γνωρίζουμε είτε όχι. Αντίθετα Αλήθεια είναι ότι γνωρίζουμε από την πραγματικότητα και μάλιστα το γνωρίζουμε χωρίς να σφάλουμε. Με πλήρη βεβαιότητα. Σε επιβεβαίωση μάλιστα του ισχυρισμού τους προστρέχουν στον Αριστοτέλη ο οποίος είχε ορίσει ότι Αλήθεια σημαίνει «την περί των πραγμάτων γνώσιν μας», δηλαδή την συμφωνία του νου προς τα πράγματα.

Ο Ελευθερουδάκης στο Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό του δίδει τον ορισμό της Αλήθειας ως το αντίθετο του ψεύδους, του απλώς φαινόμενου. Συνεχίζοντας την ανάλυση της έννοιας μας λέγει ότι Αλήθεια ονομάζεται αφ' ενός μεν η συμφωνία της γνώσης με τον εαυτό της και τους λογικούς κανόνες, αφ' ετέρου δε η συμφωνία της γνώσης προς το περιεχόμενο ή το πραγματικό αντικείμενο αυτής. Στην πρώτη περίπτωση η αλήθεια ονομάζεται κατ' είδος, τυπική ή λογική μερικές δε φορές και ορθότητα. Στην δεύτερη περίπτωση ονομάζεται καθ' ύλη ή πραγματική. Διευκρινίζει δε ότι η καθ' ύλη αλήθεια είναι και καθ' είδος ορθή, ή δε καθ' είδος μπορεί να είναι πραγματικά ορθή ή ψευδής. Ο Δημητράκος στο ομώνυμο Λεξικό του ερμηνεύει το λήμμα ως ακρίβεια ή πραγματικότητα. Ως το αντίθετο του ψεύδους ή του φαινόμενου.

Ο Νεστωρ Λάσκαρις στο αντίστοιχο λήμμα της Εγκυκλοπαιδείας της Ελεύθερης Τεκτονικής δίδει τον ορισμό της Αλήθειας ως το να είναι κάτι αληθές, δηλαδή πραγματικό, αντίθετο του ψεύδους, του απλού φαινόμενου.

Η άλλη τεκτονική άποψη για το τι είναι 'Αλήθεια' εκφράζεται σε ένα επίσης τεκτονικό κείμενο. Το κείμενο αυτό είναι έκδοση της Εθνικής Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος του 1996 γραμμένο από τον ΜΔ Σεβτ. Αδ. Στέφανο Παϊπέτη και έχει τίτλο 'Τι είναι Ελευθεροτεκτονισμός'. Ο ορισμός που συναντάμε για την Αλήθεια εκεί είναι ο ακόλουθος: «Με την λέξη Αλήθεια εννοούμε την εσχάτη και αμετάβλητη Αλήθεια που διέπει το Σύμπαν ολόκληρο και την οποία οι άνθρωποι δεν μπορούν να συλλάβουν και να κατανοήσουν, παρά μονάχα κατά το ελάχιστο μέρος της και αυτό ακόμη θαμπό και παραμορφωμένο. Τούτη την Αλήθεια αναζητούν οι Ελευθεροτέκτονες».

Η αδυναμία μας να ορίζουμε με τρόπο ολοκληρωτικό την έννοια της Αλήθειας είναι φανερή. Για να ξεπεράσουμε τον σκόπελο αυτόν δίδουμε ορισμένους προσδιορισμούς στην έννοια της Αλήθειας. Συναντάμε λοιπόν διάφορα είδη Αλήθειας. Μερικά από αυτά είναι η Υποκειμενική Αλήθεια, η Αντικειμενική Αλήθεια ή η Υπερβατική Αλήθεια.

Μια πρώτη λοιπόν διαπίστωση που εξάγουμε από τη προσπάθειά μας αυτή είναι ότι ο ορισμός της Αλήθειας με έναν κοινά αποδεκτό τρόπο είναι σχεδόν αδύνατος. Για τον λόγο αυτόν κρατάμε σε εκκρεμότητα τον ορισμό και θα προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε την έννοια αυτή μέσω των τρόπων εντοπισμού και κατανόησης της Αληθείας.

Η πρώτη μέθοδος προσέγγισης της Αλήθειας είναι **μέσω των αισθήσεων**. Με αυτή αντιλαμβανόμαστε το περιβάλλον και αντιλαμβανόμαστε τα γεγονότα που συμβαίνουν στον χώρο που βρισκόμαστε ή στον πλανήτη που ζούμε μέσω των πληροφοριών που προσλαμβάνουμε. Η προσέγγιση αυτή της Αλήθειας είναι ατελής και πολλές φορές λανθασμένη. Μπορούμε να πούμε ότι είναι μια πρώτη επαφή του ανθρώπου με την Αλήθεια.

Είναι γεγονός ότι όλοι οι άνθρωποι χρειάζονται μια γενική αίσθηση του περιβάλλοντος στο οποίο ζουν. Αυτό αναζητούν να καταλάβουν πριν από οτιδήποτε άλλο. Αυτό το περιβάλλον σε μια πρωταρχική μορφή μας το παρουσιάζουν οι αισθήσεις. Αυτή είναι η πρώτη πραγματικότητα που γνωρίζουμε. Αυτή πιστεύουμε στην αρχή.

Αν προσπαθήσουμε να περιγράψουμε αυτό που βιώνουμε μέσω των αισθήσεων θα παρατηρήσουμε ότι οι περιγραφές αυτές είναι σε πολλά σημεία διαφορετικές από άνθρωπο σε άνθρωπο ακόμη και για πολύ 'φαινομενικά' πράγματα όπως είναι το κρύο και η ζέση, το πικρό ή το γλυκό, το μικρό και το μεγάλο κλπ. Οι διαφορές αυτές γίνονται ιδιαίτερα σημαντικές αν μεταφερθούν στην καθημερινότητα που βιώνει ο κάθε ένας από μας.

Εκτός όμως από τις διαφορές στις προσλήψεις μέσω των αισθήσεων και στη αξιολόγηση αυτών των προσλήψεων, έχουμε και πολλές περιπτώσεις κατά τις οποίες οι αισθήσεις μας πληροφορούν με ψευδείς πληροφορίες και αποτελέσματα. Μέσω των αισθήσεων αντιλαμβανόμαστε π. χ. ότι ο Ήλιος κινείται γύρω από την Γη πράγμα που δεν είναι αληθές. Αντιλαμβάνεται λοιπόν ο άνθρωπος ότι οι αισθήσεις δεν μπορούν να τον πληροφορήσουν με αντικειμενικότητα για το τι συμβαίνει στο περιβάλλον. Πολύ δε περισσότερο για το τι συμβαίνει σε επίπεδα που δεν είναι πρόσβαση από αυτές. Σαν τέτοια πεδία μπορούμε να αναφέρουμε αυτά των ιδεών, των αξιών ή των νόμων. Υπάρχει ανάγκη να προσφύγουμε και σε έναν άλλο τρόπο πρόσληψης της Αληθείας εκτός από αυτό των αισθήσεων.

Ο τρόπος αυτός είναι **μέσω της Λογικής**. Ο άνθρωπος δεν αρκείτε στην παρατήρηση. Θέλει να κατανοεί την ουσία αυτών που βλέπει. Πρέπει να εξετάσει αν αυτό που αντιλαμβάνονται οι αισθήσεις είναι σωστό και πραγματικό ή μια ακόμη αυταπάτη. Χρειάζεται κατά συνέπεια να κατανοήσει την ουσία της ύλης και των φαινομένων. Να αντιληφθεί τους νόμους που διέπουν το περιβάλλον που ζει. Να προσεγγίσει την γενεσιουργό αιτία των πραγμάτων.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα μιας τέτοιας συμπεριφοράς είναι αυτό του ειδώλου στον καθρέπτη. Κοιτώντας μέσα σε έναν καθρέπτη βλέπουμε το δικό μας είδωλο. Αυτό που βλέπουμε δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. Είναι η αντανάκλαση του σώματός μας. Εμείς όμως το βλέπουμε. Για την όρασή μας υπάρχει.

Μέσω όμως της Λογικής και την γνώσης που έχουμε μπορούμε να σκεφτούμε ότι η στάση μας εμπρός από ένα καθρέπτη δημιουργεί ένα είδωλο το οποίο δεν είναι πραγματικό και κατά συνέπεια δεν υπάρχει. Με την λογική και την γνώση που έχουμε μπορούμε να δεχθούμε σαν σωστό ένα ερέθισμα που δημιουργούν οι αισθήσεις ή σαν μια απάτη λόγω της ατέλειας που έχουν. Με την γνώση που αποκτά ο άνθρωπος μέσω της λογικής και των αισθήσεων δημιουργεί τις επιστήμες. Αυτές ανάλογα με την φύση τους αναζητούν διαφορετικές μορφές της Αλήθειας. Αυτή η γνώση όσο ευρεία και αν είναι δεν μπορεί να φτάσει την απόλυτη Αλήθεια. Προσεγγίζει μόνο επιμέρους τμήματα ή πτυχές της.

Υπάρχουν όμως δραστηριότητες στον άνθρωπο που δεν μπορούν να περιοριστούν στην γνώση και την εμπειρία που μας προσφέρουν οι αισθήσεις και η Λογική μόνο. Ο άνθρωπος προβληματίζεται για διάφορα φαινόμενα του περιβάλλοντός του και όχι μόνο, για τα οποία δεν έχει απαντήσεις. Δεν μπορεί να αντιληφθεί την λειτουργία τους ή τον σκοπό της ύπαρξής τους με τα δύο αυτά μέσα. Για τον λόγο αυτό Ερευνά.

Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι το σχήμα της Γης. Ο άνθρωπος του 6^{ου} π. Χ. αιώνα δεν είχε και δεν μπορούσε να έχει σαφή εικόνα του σχήματος και του τρόπου στήριξης της Γης. Οι αισθήσεις του δεν τον βοηθούσαν να αντιληφθεί το μέγεθος και το σχήμα της. Οι γνώσεις και η λογική δεν μπορούσαν να επιβεβαιώσουν ή να απορρίψουν αυτό που οι αισθήσεις προσλάμβαναν. Έπρεπε κατά συνέπεια να υπερβεί αυτές τις δύο μεθόδους και να προστρέξει σε μια άλλη περισσότερο πρωτοποριακή. **Το Στοχασμό**.

Με αυτή την μέθοδο ο άνθρωπος άρχισε να παράγει διάφορες απόψεις για τα πράγματα που τον απασχολούσαν και δεν μπορούσε να βρει απαντήσεις με τις άλλες μεθόδους. Οι απόψεις αυτές διατυπώνονταν τμηματικά ή ολοκληρωμένα. Έπρεπε όμως να περάσουν από **την κρίση** των υπολοίπων μελών της κοινότητας για να γίνουν αποδεκτές. Στην κρίση για την αποδοχή ή όχι μιας άποψης συμμετείχαν όλες οι γνωστές μέθοδοι πρόσληψης της Αλήθειας. Ο Στοχασμός, η Λογική και η επαλήθευση μέσω των αισθήσεων με το πείραμα ή με το από

αποτέλεσμα αν αυτό ήταν δυνατό. Σε αντίθετη περίπτωση η διαμάχη συνεχίζονταν μέχρι να επικρατήσει κάποια από τις διατυπωμένες απόψεις. Ακόμη και τότε όμως υπήρχε αμφισβήτηση για την ορθότητά της.

Ποιο ήταν όμως το ερέθισμα που οδηγούσε τον στοχασμό στην συγκεκριμένη άποψη και όχι σε κάποια άλλη διατύπωση; Ήταν μια διαφορετική μέθοδος πρόσληψης της Αλήθειας. **Η Έμπνευση, η Διόραση και η Διαισθηση.**

Με τον όρο **Έμπνευση** εννοούμε μια λειτουργία του ανθρώπινου εγκεφάλου κατά την οποία ο άνθρωπος δέχεται ιδέες και σκέψεις οι οποίες προέρχονται από το ατομικό ή το συλλογικό ασυνείδητο. Με τον όρο **Διαισθηση** εννοούμε την διάχυτη αυτή αίσθηση των πραγμάτων που έχει κάποιο άτομο και τα οποία βρίσκονται εκτός των ορίων των αισθήσεών μας. Τέλος με τον όρο **Διόραση** εννοούμε μια αίσθηση ανάλογη με αυτή της όρασης, η οποία αντιλαμβάνεται πρόσωπα και γεγονότα τα οποία λαμβάνουν χώρα σε ιδιαίτερα μακρινή απόσταση από τον παρατηρητή.

Είναι αλήθεια ότι αυτή την στιγμή η ανθρώπινη γνώση δεν έχει καταφέρει να διαχωρίσει και να διευκρινίσει πλήρως τις έννοιες αυτές με συνέπεια πολλές φορές να συγχέονται μεταξύ τους. Δεν είναι επίσης κατανοητοί οι μηχανισμοί λειτουργίας αυτών των εκδηλώσεων με αποτέλεσμα αυτές να εκδηλώνονται ακούσια και αυτόματα με ισχυρή ή όχι ένταση και αποτελεσματικότητα.

Αυτές οι μέθοδοι όμως δημιουργούν τον πρώτο σπινθήρα για την διάνοιξη νέου δρόμου στην προσέγγιση της Αλήθειας. Αυτές, σαν σύνολο ή κάθε μια ξεχωριστά, ήταν η αιτία της πρώτης σκέψης και ταυτόχρονα της πρώτης απάντησης σε μια προσπάθεια κατανόησης ενός τμήματος της Αλήθειας. Η έμπνευση δημιουργεί τον πρώτο στοχασμό ο οποίος μέσω λογικών συνειρμών και πειραματικών ή αισθητικών αποδείξεων οδηγεί τον άνθρωπο στην γνώση και στην κατάκτηση της Αλήθειας.

Ολοκληρώνοντας την αναφορά στους τρόπους πρόσληψης της Αληθείας μπορούμε να πούμε ότι για να θεωρηθεί κάτι σαν αληθές θα πρέπει να πληροί τουλάχιστον τους τρεις από τους τέσσερις τρόπους προσέγγισης. Θα πρέπει δηλαδή να είναι προϊόν στοχασμού, να έχει υποστεί την βάσανο και την κριτική της λογικής και να έχει επιβεβαιωθεί μέσω της παρατήρησης.

Όπως έχουμε ήδη αναφέρει η πρόσληψη των πτυχών της Αλήθειας από άτομο σε άτομο διαφέρει. Το περιβάλλον στο οποίο ζει, τα ήθη και τα έθιμα με τα οποία μεγάλωσε, η εκπαίδευση και η ηθική με την οποία διαπαιδαγωγήθηκε είναι μερικοί από τους παράγοντες που επιδρούν στην σκέψη και στην αποδοχή ενός φαινομένου ή μιας αξίας σαν τμήμα ή όχι της Αλήθειας. Κάθε άνθρωπος κατά συνέπεια δημιουργεί την δική του αλήθεια. Την αλήθεια αυτή την ονομάζουμε Υποκειμενική.

Οι κοινωνίες όμως στις οποίες ζουν οι άνθρωποι έχουν ανάγκη από ορισμένες αρχές και αξιώματα για να μπορέσουν να λειτουργήσουν και να προσφέρουν στα μέλη τους τις δυνατότητες μιας ασφαλούς και δημιουργικής διαβίωσης. Οι αρχές και τα αξιώματα αυτά στηρίζονται κυρίως στην άποψη και την γνώμη που έχει για ένα θέμα η πλειοψηφία των μελών της κοινωνίας ή η ισχυρότερη ομάδα αυτής της κοινωνίας.

Το σύνολο των αξιών, των αρχών, των γνώσεων γενικά που υιοθετούνται από την εκάστοτε κοινωνική ομάδα, είτε αυτή είναι μικρή (οικογένεια, φιλοσοφική ή πολιτική ομάδα) είτε είναι μεγάλη (κράτος, θρησκεία) αποτελούν την αλήθεια του συνόλου στο οποίο ανήκει το άτομο. Η αλήθεια αυτή είναι γενικά παραδεκτή και την ονομάζουμε Αντικειμενική.

Πολλοί θεωρούν ότι η Αντικειμενική αλήθεια επειδή διέπεται από θέσεις που είναι αποδεκτές από μεγάλο μέρος του πληθυσμού περιέχει και την σωστότερη

προσέγγιση της αλήθειας. Θεωρούν ότι αυτή η αλήθεια μπορεί και πρέπει να γίνει κανόνας στην κοινότητα και σεβαστή από όλα τα μέλη της. Είναι όμως έτσι τα πράγματα;

Σε πάρα πολλές περιπτώσεις η επικρατούσα άποψη σε ένα τμήμα του πληθυσμού βλέπουμε να μεταβάλλεται είτε κάτω από την εμφάνιση νέων δεδομένων ή με την επικράτηση μιας άλλης άποψης μέσω της ισχύος και της βίας. Αυτό είναι μια ένδειξη ότι η Αντικειμενική αλήθεια δεν είναι μια Απόλυτη αλήθεια, αλλά μια αλήθεια που επικρατεί για κάποιο λόγο στην συγκεκριμένη ομάδα, το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα.

Σαν παράδειγμα μπορούμε να αναφέρουμε την άποψη που πρώτος διατύπωσε ο Αρίσταρχος ο Σάμιος και την επαναδιατύπωσε αρκετούς αιώνες αργότερα ο Galileo Galilei. Ότι η Γη κινείται γύρω από τον Ήλιο και όχι το αντίστροφο. Και στις δύο περιπτώσεις, για διαφορετικούς λόγους, η αλήθεια απορρίφθηκε από την κοινότητα. Και στις δύο περιπτώσεις η Υποκειμενική αλήθεια πρέσβευε την ορθή άποψη και η Αντικειμενική την λανθασμένη.

Κατά συνέπεια ο στοχασμός, η λογική και η αισθητή παρατήρηση είναι δυνατόν να οδηγήσουν τον άνθρωπο σε λανθασμένα συμπεράσματα. Προβάλλει έντονα λοιπόν το ερώτημα. Υπάρχει πράγματι αντικειμενικός κόσμος και αντικειμενική πραγματικότητα άσχετη προς την διάνοηση ή μήπως οι παραστάσεις που εκδηλώνονται στην διάνοιά μας είναι φαντάσματα του ανθρώπινου πνεύματος;

Ο άνθρωπος όμως έχει ανάγκη να έχει βάσεις. Να έχει αρχές. Ψάχνει την Απόλυτη Αλήθεια παρ' ότι γνωρίζει ότι είναι καταδικασμένος να μην την ανακαλύψει ποτέ λόγω των περιορισμένων δυνατοτήτων του. Θέλει να μάθει για την ζωή, τον θάνατο, το επέκεινα. Ζητά μια εξήγηση για την αιτία όλης της Δημιουργίας, τον ρόλο του σε αυτή, για την σχέση του με την Δημιουργό Αιτία. Απαντήσεις σε αυτές τις απορίες δεν μπορεί να πάρει από την επιστήμη και την λογική. Πολύ περισσότερο από τις αισθήσεις.

Αυτή την ανάγκη έρχεται να του καλύψει η Μεταφυσική και οι Θρησκείες. Ξεπερνούν τον σκόπελο της αμφιβολίας για το τι είναι πραγματικότητα μεταφέροντας την αλήθεια σε ένα ον με υπερανθρώπινες και υπερφυσικές ιδιότητες, το οποίο κατέχει την πραγματική Γνώση και την μεταφέρει στους ανθρώπους μέσω επιλεγμένων απεσταλμένων και των Μυστών. Η αλήθεια αυτή παίρνει απόλυτη μορφή. Είναι μια αλήθεια που αποκαλύφθηκε στον Άνθρωπο από αυτό το υπερφυσικό ον. Τον δημιουργό του Κόσμου.

Είναι η **Εξ' Αποκαλύψεως Αλήθεια**.

Η ύπαρξη μιας τέτοιου είδους αλήθειας προϋποθέτει την ύπαρξη μιας πραγματικότητας υπερβατικής. Η πραγματικότητα αυτή δεν είναι δυνατόν να συλληφθεί με τις γνωστές μεθόδους προσέγγισης του ανθρώπου. Ο Κόσμος αυτός υπερβαίνει τον επιστητό. Χρειάζονται ιδιαίτερες μεθόδους και ικανότητες.. Αυτές οι μέθοδοι και αυτές οι ικανότητες είναι απαραίτητες και οι απεσταλμένοι ή οι Μύστες είναι άτομα που τις κατέχουν.

Στον Κόσμο αυτόν ο άνθρωπος αναζητεί την ουσία και το αίτιο της Δημιουργίας. Σε αυτόν εναποθέτει τις απαντήσεις σε ερωτήματα που αδυνατεί να απαντήσει και τα οποία άπτονται οντολογικών θεμάτων όπως αυτό της ύπαρξης ζωής μετά τον θάνατο. Λόγω της φύσης των ερωτημάτων θεωρεί ότι ο Κόσμος αυτός δεν είναι υλικός αλλά άυλος. Για τον λόγο αυτό τον ονομάζει Ψυχικό ή Πνευματικό. Κατά συνέπεια και η γνώση αυτή είναι ψυχική ή πνευματική.

Σε αυτή την Πραγματικότητα προστρέχει ο άνθρωπος για να απαντήσει σε τέτοιου είδους ερωτήματα. Η πρόσβαση σε αυτή όμως δεν είναι εύκολη και κατορθωτή από όλους τους ανθρώπους.

Την προσεγγίζει δια μέσου αποκαλύψεων κατά την διάρκεια των Μυστηρίων και μέσω της διδασκαλίας των ανώτερων πνευματικά ανθρώπων.

Η μεθοδολογία για την αποκάλυψη αυτής της αλήθειας στους ανθρώπους είναι λίγο ή πολύ συγκεκριμένη. Το ανώτατο αυτό πνευματικό όν εμφανίζεται σε έναν ή περισσότερους ανθρώπους με την μορφή οράματος ή πνευματικής – μεταφυσικής εμπειρίας και του αποκαλύπτει την Αλήθεια. Του μεταφέρει την 'Γνώση' για όλα τα θέματα που μπορούν να απασχολούν την ανθρώπινη διάνοια παρουσιάζοντάς διδασκαλίες. Το καθήκον του επιλεγμένου ή των επιλεγμένων ανθρώπων είναι πλέον να μεταφέρουν την 'Γνώση' αυτή στους υπόλοιπους.

Από διάφορα αποσπάσματα πολλών συγγραφέων βγαίνει το συμπέρασμα ότι θείοι άνδρες, Μυσταγωγοί και Ιεροφάντες, ήρθαν σε επικοινωνία με αυτή την υπέρ-αισθητή πραγματικότητα δια αμέσου επαφής. Από την επικοινωνία αυτή διδάχθηκαν πνευματικές αλήθειες. Την προσέγγιση της αλήθειας με αυτό τον τρόπο ο Αριστοτέλης την ονομάζει 'αλήθεια δι' αμέσου επιβολής'.

Μια άλλη ονομασία των ατόμων αυτών είναι ' **Θεοδιδάκτοι** '.

Σε όλες τις παραδόσεις των μεγάλων θρησκειών αλλά και των εσωτερικών οργανώσεων συναντάμε τέτοιους ανθρώπους. Η Χριστιανική παράδοση π. χ. αναφέρει την διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος στην ανθρωπότητα μέσω των προφητών ή την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος στους Αποστόλους. Η δε ελληνική παράδοση δίδει τον τίτλο 'του Υιού του Θεού' στους Μεγάλους Μυσταγωγούς. Ο Ορφείας και ο Πυθαγόρας ονομαζόταν 'Υιοί του θεού Απόλλωνα ' ο δε Μίνωας 'Υιός του Διός'.

Η μεταφορά της 'Γνώσης' αυτής γίνεται μέσω των Μυστηρίων ή μέσω προσωπικής διδασκαλίας των φωτισμένων αυτών πνευματικών οντοτήτων. Με τον τρόπο αυτό δημιουργούνται ομάδες μαθητών ή οπαδών διαφόρων πνευματικών κινήσεων ή θρησκειών. Χρησιμοποιούνται διάφορες τελετουργίες κατά την διάρκεια των οποίων αποκαλύπτονται τμήματα αυτής της 'Γνώσης' και αποκτούν οι μυσούμενοι ικανότητες πρόσβασης σε αυτή.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι ενώ σε όλες τις περιπτώσεις το όν το οποίο αποκαλύπτει την 'Γνώση' είναι το ίδιο (Θεός, Δημιουργός, ανώτερο πνευματικό όν απεσταλμένο από την Θεότητα κ.λ.π.) η 'Γνώση' η οποία μεταφέρεται μέσω των Μυστηρίων στα υπόλοιπα μέλη της ανθρωπότητας είναι διαφορετική σε πολλά και σημαντικά σημεία. Σαν παράδειγμα μπορούμε να πούμε ότι διαφορετικά οριοθετείται το 'ενάρετο 'άτομο' στις τρεις μονοθεϊστικές θρησκείες. Διαφορετικά χαρακτηριστικά έχει το άτομο αυτό στον Ιουδαϊσμό, διαφορετικά στον Χριστιανισμό και διαφορετικά στο Ισλάμ.

Συνέπεια αυτών των διαφορών είναι ότι αν και η 'Γνώση' έχει, θεωρητικά τουλάχιστον, τον ίδιο εκφραστή, η εφαρμογή είναι διαφορετική στην μία από την άλλη θρησκευτική ή εσωτερική ομάδα. Αποτέλεσμα αυτών των διαφορών είναι το γεγονός ότι οι μαθητές ή οπαδοί των κινήσεων αυτών να θεωρούν την δική τους διδασκαλία αρτιότερη, πληρέστερη ή αυθεντικότερη και να κατηγορούν τις υπόλοιπες για αδυναμία κατανόησης των μεγάλων αρχών και νόμων της Δημιουργίας, έλλειψη σωστής μεταφοράς της 'Γνώσης' ή εγκατάλειψη για διάφορους λόγους της αυθεντικής διδασκαλίας στην καλλίτερη των περιπτώσεων ή απάτη, πλαστογραφία και εκμετάλλευση αφελών αλλά ειλικρινών αναζητητών στην χειρότερη των περιπτώσεων.

Συγκρίνοντας τα χαρακτηριστικά της εξ' αποκαλύψεως αλήθειας με αυτά της υποκειμενικής ή της αντικειμενικής αλήθειας βλέπουμε ότι είναι σε πολλές των περιπτώσεων κοινά. Είναι δηλαδή και αυτή μια αλήθεια την οποία πρεσβεύει κάποιο άτομο ή μια ομάδα ατόμων με την μόνη διαφορά ότι το άτομο ή η

ομάδα αυτή πιστεύει ότι την αλήθεια αυτή την αποκάλυψε, σε αυτούς τους ίδιους ή στους διδασκάλους τους, ο ίδιος ο Δημιουργός και κατά συνέπεια δεν είναι δυνατόν η αλήθεια αυτή να αμφισβητηθεί. Κατέχει για αυτούς την ισχύ της Απολύτου Αλήθειας.

Επειδή μάλιστα έχει τα χαρακτηριστικά της απολύτου Αλήθειας πολλά τμήματα της αλήθειας αυτής δεν περνούν, από τους ανθρώπους που την ασπάζονται, την διαδικασία ελέγχου και κρίσης που αναφέραμε παραπάνω, θεωρώντας ότι μια τέτοια διαδικασία δεν είναι δυνατόν να εφαρμοστεί σε πνευματικά και υπερβατικά δεδομένα. Είναι όμως Αλήθεια μια τέτοιου είδους περιγραφή και ερμηνεία του Κόσμου;

Συνοψίζοντας όλα αυτά που ήδη έχουμε αναφέρει μπορούμε να πούμε ότι η Αλήθεια με την μορφή της Απόλυτης και ταυτόχρονα Ολοκληρωμένης μορφής της Γνώσης δεν είναι δυνατόν να υπάρχει σε έναν άνθρωπο πολύ δε περισσότερο η αλήθεια αυτή να του έχει αποκαλυφθεί και ταυτόχρονα να έχει αφομοιωθεί από αυτόν σε τέτοιο βαθμό ώστε αυτός να είναι σε θέση να την μεταφέρει και να την διδάξει σε άλλους χωρίς διαστρεβλώσεις και παρερμηνείες.

Η αλήθεια που έχει υπερβατική προέλευση δεν μπορεί να είναι μονοσήμαντη και μονο-επίπεδη. Την αλήθεια αυτή από όποιο σημείο και αν προσπαθήσουμε να την προσεγγίσουμε θα αντιληφθούμε μόνο αυτό το σημείο και ποτέ δεν θα έχουμε την δυνατότητα να την προσεγγίσουμε ολοκληρωτικά λόγω των ανθρώπινων ικανοτήτων. Η περιγραφή της θα επηρεάζεται από τις πεποιθήσεις και τις αντιλήψεις του ατόμου που περιγράφει την αλήθεια αυτή. Την αδυναμία ορθής μεταφοράς και κατανόησης μιας τέτοιου είδους αλήθειας μας παρουσιάζει με παραστατικό τρόπο ο Άγιος Ιωάννης του Σταυρού λέγοντας: «Ότι λέγετε εδώ στέκει τόσο μακριά από ότι θα ήταν δυνατόν να ειπωθεί όσο μακριά στέκει μια εικόνα από ένα ζωντανό πρόσωπο».

Θεωρούμε ότι η αλήθεια για τον άνθρωπο, τον κάθε άνθρωπο, είναι αυτή που αντιλαμβάνεται και μπορεί να επεξεργαστεί μέσω της Έμπνευσης, του Στοχασμού, της Λογικής και εάν είναι δυνατόν μέσω των Αισθήσεων. Αυτή όμως η αλήθεια είναι η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΛΗΘΕΙΑ και κατά συνέπεια είναι υποκειμενική.

Την όποια αλήθεια καταφέρει να αντιληφθεί ο άνθρωπος είναι δύσκολο να την διευθετήσει πλήρως στην διάνοιά του πολύ δε περισσότερο να την μεταδώσει και σε άλλους ανθρώπους. Συνήθως αυτή είναι κάτι το φευγαλέο και είναι αδύνατο να αποτυπωθεί με ορισμούς. Αυτή η αλήθεια που έχει κατακτηθεί από κάθε άνθρωπο είναι μερική, ατελής και εφήμερη. Είναι τέτοια διότι η μεθοδολογία που χρησιμοποιεί έχει αυτά τα χαρακτηριστικά και σε καμία περίπτωση δεν υπάρχει η δυνατότητα τα χαρακτηριστικά αυτά να πάρουν διαφορετική μορφή ώστε να καταστεί πλήρης, απόλυτη και αιώνια.

Για αυτόν που πραγματικά αναζητά την Αλήθεια τίποτε δεν μπορεί να θεωρηθεί αυταπόδεικτο ακόμη και αν αυτό είναι αποδεκτό από την πλειοψηφία των στοχαστών και της κοινωνίας. Η γενίκευση είναι όπλο των πάσης φύσης προπαγανδιστών μιας και είναι λάθος ή τέχνασμα το να ταυτίζεις το επί μέρους με το όλο χωρίς αυτό να είναι προφανές σε όλες τις περιπτώσεις. Είναι γνωστό ότι ακόμη και αν μια θεωρία είναι σωστή κατ' αρχάς δεν μπορεί να έχει γενική εφαρμογή.

Η αυθαίρετη και αναιτιολόγητη διδασκαλία λόγω της φύσης της δημιουργεί στον μαθητευόμενο παρανοήσεις, παρερμηνείες και διαστρεβλώσεις της πραγματικότητας. Δημιουργεί την **Δεισδαιμονία**. Ο Wirth δεισδαιμονία ονομάζει το απολίθωμα, τον φλοιό ή το πτώμα μιας αληθινής έννοιας, η οποία δεν μπόρεσε ούτε να συλληφθεί, ούτε να βρει την έκφρασή της με σωστό τρόπο.

Κατά άλλη άποψη, η Δημιουργός Αιτία, όποια ονομασία και αν έχει αυτή - Θεός, Ενέργεια, Φύση κ. λ .π. - δεν έχει ανάγκη απεσταλμένων ή πεφωτισμένων προσώπων για να αποκαλύψει στους ανθρώπους κάτι. Κάθε άνθρωπος έχει μια αρχέγονη εσωτερική δύναμη από την οποία καθοδηγείται. Την φωνή της Συνείδησης ή Εσώτερο Εαυτό. Μέσω αυτής της ενέργειας ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τις 'Μεγάλες Αλήθειες'..Μέσω αυτού του μηχανισμού θα μπορούσε να αποκαλύψει στους ανθρώπους ότι θα ήθελε να αποκαλυφθεί η Δημιουργός Αιτία. Δεν έχει ανάγκη τίποτε άλλο. Πολύ δε περισσότερο δεν χρειάζεται παντός τύπου Διδασκάλους, Ιερατεία και οπαδούς για να διδάξει κάτι.

Εδώ προσιδιάζει η έκτη υπόσχεση που δίνουν τα μέλη του συστήματος ερεύνης της αληθείας προς τον εαυτό τους : « Να διαλογίζομαι καθ' εκάστην τον ΘΕΟΝ με σκοπό τον πλήρη μετ' Αυτού συντονισμό και την εναρμόνιση όλων των σκέψεων, επιθυμιών και πράξεών μου προς την Πανάγαθο Του Βούληση.»

Παρά ταύτα η εμπειρία έχει δείξει ότι συνήθως χρειάζεται κάποιος **αδελφός οδηγός**, ας μην τον πούμε δάσκαλο, ο οποίος έχει αποδείξει εμπράκτως και όχι με αόριστες θεωρίες ότι κατέχει μέρος τής αληθείας και μπορεί να βοηθήσει όσους το επιθυμούν να βρουν με δική τους προσωπική έρευνα αλήθειες που επαληθεύονται πρακτικά, που και εκείνος βρήκε με προσωπική του έρευνα εν μέρει ή και ενδεχομένως με άνωθεν βοήθεια, αναφορικά με μεθόδους που αφορούν την εξέλιξη του ανθρώπου κατά την προτροπή : « Έσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡςπερ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς ουρανοῖς τέλειος ἐστίν » (Ματθ. 5,48).

Είναι γεγονός ότι από την αρχαιότητα ανάμεσα σε αυτόν που αναζητά και σε εκείνο που ελπίζει να βρει ο αναζητητής συναντάμε έναν ενδιάμεσο. Αυτός έχει διάφορα ονόματα ανάλογα με το σχήμα στο οποίο είναι ενταγμένος (Ιερέας, Διδάσκαλος, Προφήτης, Γκουρού, κ.λ.π). Αυτός ερμηνεύει. Γίνεται αυτός που γνωρίζει ή νομίζει ότι γνωρίζει. Έτσι ο αναζητητής βγαίνει από τον δρόμο του. Αλλάζει πορεία. Χάνεται. Από αναζητητής γίνεται οπαδός. Παγιώνει άποψη και τότε διαχωρίζει την δική του από των άλλων. Αυτός ο διαχωρισμός μπορεί να δημιουργήσει σύγκρουση. Αυτές οι συγκρούσεις προέρχονται επειδή δημιουργούνται δόγματα σκέψης. Οι απόψεις που εξέφρασε κάποιος ενδιάμεσος αποκτούν ιερότητα και γίνονται νόμος. Τίποτε όμως δεν είναι ιερό. Κανένα σύμβολο δεν είναι ιερό. Καμία θρησκεία δεν είναι ιερή. Κανένας τόπος δεν είναι ιερός. Όλα αυτά είναι μια επιφανειακή αντίδραση στην προσπάθεια του ανθρώπου να κατακτήσει την Αλήθεια.

Μια τέτοιου είδους προσέγγιση της αλήθειας με την δημιουργία δογμάτων και διδασκαλιών εγκαθιστά στην κοινωνική συμπεριφορά του ανθρώπου στοιχεία Θεοκρατίας. Η Θεοκρατία παραμερίζει την αλήθεια θα μας πει ο θεολόγος Μάριος Μπέζος χρησιμοποιώντας την δύναμη της εξουσίας με τρεις διαφορετικούς τρόπους. Υπερφυσικά με το θαύμα. Μεταφυσικά με το μυστήριο και φυσικά με την αυθεντία και τον αυταρχισμό.

Ιόλαος